

דף לב.

עין משפט א.ב.

יו"ד סימן קיד סעיף ד

ה. ו. כל המשקים הנ"ל וכן חומץ של שכר אסור לקנותו מהם אם דמיהם יקרים מדמי היין ^ק שאנו חוששים שמא עירב בהן יין ואין ששים ^ר לבטלו.

ה. ז. במה דברים אמורים כשמוכרים בחנות אבל אם רואה שמוציאין אותו מן החבית מותר ולא חיישינן שמא עירב בו יין, שאם היה מערב יין בחבית היה מתקלקל ^ש.

הגה: אע"פ שרגילים העכו"ם למשוך הכלים בשומן חזיר אין לחוש דהוי נותן טעם לפגם ^ח וגם בטל בששים, גם אין לחוש שמא נתנו משקים אלו בכלים של יין. ועיין בסי' קל"ד ^א במקום שנהגו לתת דם או שאר איסור לתוך המלח או לתוך דיו אם מותר או אסור.

עין משפט ג.

יו"ד סימן קכג סעיף יג

יב. כלי חרס שבלעו יין של עכו"ם עד כששורין אותן במים פולטין ^{יג}.

ק. מימרא דרב יוסף בע"ז דף ל"ב ע"א, ואפי' יין תפוחים ורימונים. ש"ך ס"ק ה'. וה"ה אם היין ביוקר יותר אלא שהם משביחים בהם ביותר משום היין שנתערב בהם אסור. ש"ך ס"ק ו'. אבל לשבח מועט לא חיישינן לזיוף. כף החיים אות כ'.

ר. נראה שיין בשכר ודאי משביח ולאחר זמן גם ביותר מששים משביחו, וכאן היינו לשעתו אסור לפחות עד שיהיה ששים כנגד שיעור היין. פר"ת אות ד'.

והט"ז בס"ק ד' כתב דמספיק בששה חלקים, כמו בסי' קל"ד סעיף ה' דיין במים בטל בששה חלקים וה"ה בשאר משקין, והסכים לדבריו הפר"ח באות יו"ד. אבל הש"ך בנה"כ כתב להשיג עליו דדוקא במים ויין סגי בששה חלקים אבל לא בשאר משקין. וכך כתב המ"א באו"ח סי' ר"ד ס"ק ט"ז, אלא שסיים דבינונות שלנו שהם חלשים אפי' שאר משקין מבטלות אותו בששה חלקים, ע"ש. כף החיים אות כ"ב.

ש. אבל לערב בחנות שזה לזמן מועט אינו מתקלקל. ט"ז ס"ק ה'.

ת. מ"מ אם ניכר בעין לא בטל ואסור וע"כ יש לראות במשקה אם צף עליו רושם השומן ואם מינכר אסור. פר"ת אות ה'.

א. כך צ"ל בסי' קל"ד ולא בסי' קל"ז ושכן הוא בסוף הסימן. ש"ך ס"ק ז'.

י"נ אסורים בהנאה ^ב.

י"ד סימן קלז סעיף א

א. כל הכלים האסורים מחמת יין של עכו"ם ששם בהם ישראל יין קודם שהכשירן אסור היין בשתייה ^ג ומותר בהנאה, אפי' שהכלי היה יבש כל זמן שלא עבר עליו י"ב חודש.

א. ב. מ"מ אם הוא כלי שאין מכניסו לקיום לא נאסר היין אלא א"כ עמד בו יין הישראל כ"ד שעות.

הגה: ואם הוא כלי שמכניסו לקיום נאסר היין מיד.

א. ג. אם היה ביין של ישראל מעורב קיתון של מים אם יש במים ששה ^ד פעמים כנגד קליפת הקנקן מותר אפי' בשתייה.

הגה: ועיין בסי' קל"ד בסעיף ב' ברמ"א דאפי' אין בו מים בטלה קליפת הכלי בששים של יין ההיתר. ואין חילוק בין כלים האסורים משום יין נסך בין שהם בני יומן או לא ^ה.

ב. ממשנה ע"ז כ"ט וכדמפרש בגמ' ל"ב ושם אפי' לסמוך אותה לכרעי המטה אסור, ולפ"ז כ"ש דאסור לשים בהם אפי' פירות יבשים, ולא דומה לעיל בסי' צ"ד סעיף ג' ששם מותר לשים דבר צונן בכלים שנאסרו מבשר וחלב, וכדמפרש בתוס' שם. ש"ך ס"ק כ"ה.

ג. ממשנה בע"ז דף כ"ט וכחכמים ומשמע גם כלים שאין מכניסין אותם לקיום שנכשרים בהדחה אם לא הדיחן ונתן בהם היין נאסר בשתייה כל ששהה בהם היין מעת לעת. כ"כ הש"ך בס"ק א', אבל רי"ו מתיר אם נתייבש הכלי ואח"כ נשתמש בו הישראל. והט"ז כתב דלדין דס"ל דסתם יינם בטל בששים אין כאן איסור בדיעבד ובמידי דרבנן המיקל לא הפסיד.

ומה שנאסר בשתייה דוקא באין ששים, אבל מדברי מר"ן השו"ע משמע דמדינא אסור אפי' באיכא ששים. ש"ך ס"ק ג'.

ד. ומה שיוצא דרך הברזא מותר דכל מה שיוצא ג"כ מעורב בו המים ואפשר שמה שיוצא דרך הברזא אסור דהוי כמבטל איסור לכתחילה, אבל הב"ח כתב דאין זה מבטל איסור לכתחילה כיון שאין כוונתו אלא להוציא היין ולא כדי לבטל האיסור שבנקב. ש"ך ס"ק ו'. והט"ז חולק על הב"ח דאפשר לו לעשות כאן נקב חדש.

כמ"כ מותר לכתחילה ליתן מים ביין כדי שאם יתערב אח"כ שום איסור יתבטל במים ולא הוי מבטל איסור לכתחילה. כ"כ הב"י. ט"ז ס"ק ד'.

ה. ואפי' אינן בני יומן אוסרין דלא שייך נתינת טעם לפגם אלא בתבשיל ולא ביין דאדרבא כל שמתיישנים הרבה נותנים טעם לשבח. ש"ך ס"ק י' מהפוסקים.

דף לב:

עין משפט ג.

יו"ד סימן קמח סעיף יא

יא. עכו"ם ההולכים לחגם למרחוק אסור לשאת ולתת איתם בהליכה י
אבל בחזרתם מותר.

ו. אבל בחזרה מאי דהוה הוה אבל אם היה ישראל שהלך לעבוד ע"ז איתם במחיצתם
אסור לשאת עמו בחזרה כיון דאביק ביה גרע אבל בהליכתו מותר דאפשר שהוא יחזור
בו אא"כ הוא מומר. ט"ז ס"ק ח'.